



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Bc. Jana Schneeweise a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Pankrácká společnost, z.s.**, IČO: 266 66 154
se sídlem Hudečkova 12, Praha 4
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
se sídlem Vodičkova 36, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 65, Praha 10

za účasti této osoby zúčastněné na řízení: **Nová Krč, a.s.**, IČO: 072 54 997
se sídlem V podzámčí 6, Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Josefem Březinou
se sídlem Americká 177/35, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. MZP/2024/210/3996

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) ze dne 5. 8. 2024, č. j. MHMP 1494624/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Magistrát prvostupňovým rozhodnutím podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon EIA“) rozhodl o tom, že záměr osoby zúčastněné na řízení s názvem „Domy Pod Višňovkou (04/2024)“ (dále jen „záměr“) nemůže mít významný vliv na životní prostředí, pročež nepodléhá posouzení podle zákona EIA.
2. Soud ze správního spisu zjistil, že osoba zúčastněná na řízení požádala žádostí doručenou Magistrátu dne 8. 4. 2024 o zahájení zjišťovacího řízení pro záměr. Magistrát následně písemností ze dne 15. 4. 2024 informoval o jeho zahájení dotčené orgány a další subjekty. Následně podaly jednotlivé dotčené orgány a další osoby (mezi nimi i žalobce) svá vyjádření k záměru. Poté již bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž Magistrát rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že postup Magistrátu, jenž nepřistoupil k ohledání místa, na němž se má záměr nacházet, resp. z tohoto ohledání nevycházel, ač danou skutečnost v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, je v souladu s právní úpravou, jelikož v § 7 odst. 3 zákona EIA je konkrétně stanoveno, z jakých podkladů správní orgán vychází při vedení zjišťovacího řízení, přičemž terénní šetření takovým podkladem není. Zjišťovací řízení je specifickým postupem, v němž je prvostupňové rozhodnutí prvním úkonem, a Magistrát tak nemohl v rámci takového řízení zajišťovat vlastní měření apod. K námitce nezohlednění vlivu koronavirové pandemie na intenzitu dopravy s ohledem na posouzení znečištění ovzduší žalovaný podotkl, že pro výchozí stav roku 2022 lze pozorovat pokles intenzity dopravy oproti roku 2019 do 5 %, což je marginální odchylka. Pro promítnutí dopravní zátěže do kvality ovzduší je vhodné využití klouzavých průměrů za delší časové období. Pokud jde o koncentraci NO₂, lze sledovat klesající trend. Přestože koronavirová opatření již pominula, v roce 2023 byly dosaženy nejnižší hodnoty za celou dobu sledování. Výchozí stav kvality ovzduší v lokalitě záměru byl zjištěn, resp. popsán v oznámení záměru dostatečně a standardním způsobem splňujícím zákonné požadavky. Dle přiložené rozptylové studie ze dne 20. 10. 2023 zpracované autorizovanou osobou RNDr. T. B., Ph.D. (dále jen „Rozptylová studie“) jsou v předmětném území imisní limity splněny a příspěvek způsobený realizací záměru se bude pohybovat na úrovni od 0,075 do 0,6 % hodnoty imisních limitů. Výsledky měření předložené žalobcem se vztahují ke konkrétním místům, kde byly umístěny pasivní vzorkovače (jejich výrobce uvádí nejistotu měření 23,3 % při koncentracích 40 µg/m³), což jsou křižovatky vysoce vytížených ulic či přilehlé autobusové zastávky. Tyto výsledky neprokázaly překračování imisních limitů NO₂. I vyhodnocení vlivu záměru na klima bylo dostatečné a v souladu s metodickým výkladem žalovaného.

Oznámení obsahuje dostatek informací o ekostabilizačních prvcích, díky nimž budou eliminovány možné vlivy záměru na klima. Magistrát tedy postupoval v souladu s právními předpisy. Na základě vyhodnocení podkladů bylo prokázáno, že během zjišťovacího řízení nebyly identifikovány vlivy záměru, které by v souvislosti s jeho realizací a provozem měly zásadně negativní dopad na veřejné zdraví a životní prostředí.

II. Obsah žaloby a doplnění žaloby

4. Žalobce v žalobě po popsání skutkového stavu věci a vyjádření ke své žalobní legitimaci pouze stroze vyslovil, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí považuje za nezákonná a věcně nesprávná pro nesprávné zjištění skutkového stavu a případně též vypořádání námitek a hodnocení důkazů ohledně intenzit dopravy, skutečného znečištění ovzduší, modelu budoucího znečištění ovzduší a nesprávné hodnocení kumulativních a synergických vlivů všech záměrů plánovaných v dané lokalitě. Zároveň avizoval, že žalobu doplní ve lhůtě stanovené zákonem pro její podání.
5. V doplnění žaloby žalobce úvodem konstatoval, že napadené rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami ochrany životního prostředí, konkrétně s unijními požadavky na obezřetnost a prevenci a s principem předběžné opatrnosti ve smyslu § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním prostředí“), související judikaturou, jelikož jednoznačně nevylučuje možnost významného vlivu, a dále též s účelem zjišťovacího řízení. V tomto kontextu žalobce tvrdil nedostatečně zjištěný skutkový stav, který je v rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2018, č. j. 5 A 105/2018-74, a to vše z níže uvedených důvodů.
6. V prvním žalobním bodě žalobce ohledně kvality ovzduší namítl, že ustanovení § 11 odst. 4 a 5 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) se nevztahují k zjišťování stavu kvality ovzduší jako celku, ale pouze k mechanismu kompenzačních opatření. Tvrzení o povinnosti zjišťovat kvalitu ovzduší výlučně ve čtvercích 1 x 1 km je v rozporu se zákonem. Údaje, na jejichž základě rozptylová studie a potažmo i napadené rozhodnutí označily dané území jako středně imisně zatížené, jsou zásadně podhodnocené (téměř o polovinu oproti reálnému stavu). Rozptylová studie v podrobnosti neodráží situaci v ulici Pod Višňovkou. Žalobce velmi podrobně tvrdil a dokládal, že předložená rozptylová studie neodpovídá realitě, přičemž rozsah vypořádání této odvolací námitek neodpovídá této podrobnosti, a napadené rozhodnutí je tak nejen věcně nesprávné, ale také nedostatečně odůvodněné. Žalovaný vytrhává Zprávu ČHMÚ – Kvalita ovzduší v ČR 2023 (dále jen „Zpráva ČHMÚ“) z kontextu, jelikož celorepublikový trend vydává za platný pro městské aglomerace s narůstající intenzitou dopravy. K tomu žalobce citoval ze Zprávy ČHMÚ a publikace Státního zdravotního ústavu „Praha – Hodnocení kvality venkovního ovzduší – 2023“ s tím, že korespondují s jím předloženými měřeními. Dále žalobce v této souvislosti soudu předložil nové důkazy vzniklé po vydání napadeného rozhodnutí, a to zprávu ČHMÚ „Znečištění ovzduší z dopravy v ulicích a v blízkosti škol Prahy a Ostravy - měření koncentrací NO₂ pasivními vzorkovači v roce 2024“ ze dne 19. 3. 2025 a zprávu spolku Senzorvzduchu, z.s., „Kontrola měření kvality ovzduší v ČR, výsledky měření koncentrací NO₂ v Praze a Ostravě, výzkumná zpráva“ z února 2025 s tím, že vyvracejí tvrzení o nedostatečnosti či zkreslení výsledků měření pasivními vzorkovači umístěnými v blízkosti dopravně zatížených komunikací. Žalovaný dle jeho názoru v rozporu s judikaturou popírá nejnovější poznatky a metody a aprobejuje budoucí nezákonný stav. Následně žalobce popsal dopady znečištění ovzduší a NO₂ na lidské zdraví.

7. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nesprávné určení limitů znečištění ovzduší. Uvedl, že rozptylová studie zohledňuje budoucí plánovanou obměnu vozového parku k roku 2033, avšak opomíjí skutečnost, že imisní limity k modelovanému roku 2033 budou přísnější (viz směrnice Evropského parlamentu a rady (EU) 2024/2881 ze dne 23. října 2024 o kvalitě ovzduší a čistším ovzduší pro Evropu) (dále jen „Směrnice o kvalitě ovzduší“), přičemž záměr povede ke zvýšení překročení těchto limitů. Toto navýšení je nikoli nepodstatné v porovnání s benefity obměny vozového parku. To představuje pochybení, pro které nelze presumovat správnost rozptylové studie a potažmo i napadeného rozhodnutí.
8. Ve třetím žalobním bodě žalobce poukázal na chyby v rozptylové studii. Skutečnost, že existuje dostupná příručka k programu MEFA13, neznamena, že je k dispozici program, jehož fungování by účastník řízení mohl podrobit kontrole, ani že do programu skutečně byla vložena správná data zohledňující např. reálný sklon vozovky a složení vozového parku (oficiální technické kontroly nejsou zárukou plnění imisních limitů vozidel).
9. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že ve zjišťovacím řízení nelze vycházet z jiných podkladů než těch taxativně uvedených v § 7 odst. 3 zákona EIA. Takový přístup popírá základní zásady, zejm. zásadu materiální pravdy. Užití příslovce „vždy“ v § 7 odst. 3 zákona EIA jasně naznačuje, že příslušný úřad není nutně vázán jen vyjmenovanými podklady a lze postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy. To se týká i úkonu ohledání nebo místního šetření, které lze přiměřeně použít i ve zjišťovacím řízení.
10. Podle pátého žalobního bodu ve vztahu k posouzení vlivu na klima jsou opatření záměru uvedena zcela obecně a nejsou detailně hodnocena či konkretizována. To platí i pro soulad s Klimatickým plánem hl. m. Prahy. Podle oznámení má osoba zúčastněná na řízení přesnou představu o záměru a nic jí nebránilo podrobně zpracovat i údaje o zeleno-modré infrastruktuře, dopravní infrastruktuře pro pěší a cyklisty atd.
11. Podle šestého žalobního bodu žalovaný ohledně vlivu koronavirové pandemie na intenzitu dopravy pouze nekriticky vycházel z tvrzení osoby zúčastněné na řízení o marginální změně, což je rozporné s údaji uváděnými v dokumentu „Ročenka dopravy Praha 2020“ vydaném Technickou správou komunikací hlavního města Prahy, a. s.
12. V sedmém žalobním bodě žalovaný s odkazy na judikaturu namítl, že ve zjišťovacím řízení mají být hodnoceny parametry záměru se zvláštním zřetelem na kumulaci s vlivy jiných záměrů. Výstavba v okolí stanice metra D – Nemocnice Krč – je jedním uceleným celkem a kumulace s ostatními dílčími záměry nebyla žalovaným uvažována. Podobně rozptylová studie porovnává imisní příspěvek mezi „nulovou“ a „aktivní“ variantou, aniž by je definovala, a není tak zřejmé, zda se jedná o stávající stav či stav s novou celkovou zástavbou. Rozptylová studie navíc posuzuje menší počet parkovacích míst, než jaký byl předmětem zjišťovacího řízení pouze pro nyní řešený záměr.
13. V osmém žalobním bodě žalobce namítl nepřezkoumatelnost závěru zjišťovacího řízení, resp. prvostupňového rozhodnutí, jelikož v něm Magistrát tvrdil, že ke svému závěru dospěl mimo jiné po ohledání místa samého, aniž by však správní spis takové ohledání prokazoval. Nepřípustný a spekulativní je názor žalovaného, že Magistrát z ohledání při vydání prvostupňového rozhodnutí nevycházel, ač uvedl, že z něj vyšel. Spíše je třeba se klonit k pochybnostem, že ohledání místa provedené Magistrátem jeho hodnocení ovlivnilo.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že napadené rozhodnutí nevymezilo v rámci zjišťovacího řízení povinnost zjišťovat kvalitu ovzduší výlučně z pětiletých klouzavých průměrů imisních koncentrací škodlivin v ovzduší, které jsou konstruovány v síti 1 x 1 km. Rozptylové studie vycházející z těchto dat lze však považovat za dostatečné a standardní. Vyhodnocení vlivu záměru na kvalitu ovzduší a rozptylovou studii proto žalovaný vyhodnotil jako vhodný podklad prvostupňového rozhodnutí.
15. Stran žalobcem realizovaného měření koncentrací NO₂ žalovaný uvedl, že žalobci neposkytl dodatečnou lhůtu pro předložení zpracovaných výsledků z pasivních vzorkovačů akreditovanou laboratoří s ohledem na koncentrační zásadu. I přesto bral žalobcem předložené výsledky v úvahu. Vztahují se však ke konkrétním místům (křižovatkám vysoce vytížených ulic a autobusovým zastávkám u takových komunikací) a ani ony neprokázaly překračování imisních limitů. Další žalobcem předložené studie nezpochybňují přesnost metody užitá v Rozptylové studii a oznámení záměru. Žalovaný současně nedementoval tvrzení o podvodech při měření emisí. Smyslem zjišťovacího řízení je zjistit vliv záměru na životní prostředí a obyvatelstvo, avšak nikoliv za nutného předpokladu dodržení všech stanovených limitů. Účelem procesu EIA, resp. zjišťovacího řízení, není hodnocení trendu kvality ovzduší v Praze či řešení podvodů na STK.
16. Ve vztahu k programu MEFA13 žalovaný uvedl, že dokáže při zpracování rozptylové studie vyčíslit nárůst emisí při studených startech vozidel a složení vozového parku. Při vyčíslení emisí pro jednotlivé úseky dotčených komunikací byly zohledněny podmínky pro danou komunikaci. Je nutno vycházet z presumované správnosti Rozptylové studie zpracované autorizovanou osobou dle zákona o ochraně ovzduší. Z hlediska ochrany ovzduší jsou klíčové záměrem vyvolané příspěvky ke znečištění ovzduší v lokalitě, které jsou popsány v prvostupňovém rozhodnutí na str. 10 a 11 na základě Rozptylové studie předložené osobou zúčastněnou na řízení a zpracované autorizovanou osobou. Případné překročení limitních hodnot v lokalitě, ať stávajících či nastavených novou legislativou, neznamená automaticky další posuzování vlivu záměru na životní prostředí. V rámci zjišťovacího řízení je nutno se zabývat příspěvkem záměru ke znečištění ovzduší a tím, zda by tento příspěvek mohl mít významný negativní vliv na životní prostředí. To bylo posouzeno dostatečně.
17. Ve vztahu k vlivu záměru na klima žalovaný uvedl, že navržená opatření jsou dostatečná. Jejich podrobnost odpovídá stupni projektové přípravy záměru pro proces EIA, resp. zjišťovací řízení, v jehož rámci a v prvostupňovém rozhodnutí bylo na připomínky Ing. Komrskové vhodně reagováno. Magistrát vysvětlil, proč není důvod záměr dále posuzovat dle zákona EIA. Veškeré došlé připomínky nelze akceptovat, pokud neodpovídají účelu a rozsahu zjišťovacího řízení.
18. Stran poukazu žalobce na nesprávnost tvrzení o marginální změně dopravy ve spojení s koronavirovou pandemií žalovaný uvedl, že tato probíhala v letech 2020-2023 a v jejím důsledku došlo k poklesu dopravy v průměru o 2-5%, což je marginální pokles.
19. Také s posouzením kumulativních a synergických vlivů záměru se oznamovatel vypořádal dostatečně (srov. str. 24-27 oznámení záměru). Ve vztahu k chybějícímu protokolu o ohledání místa žalovaný uvedl, že správní orgán k němu vůbec neměl v rámci procesu EIA, resp. zjišťovacího řízení přistupovat.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

20. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 2. 5. 2025 konstatovala, že žaloba není důvodná a navrhla její zamítnutí. Napadené rozhodnutí bylo podle ní vydáno po standardně proběhnuvším řízení v souladu se zákonem. Žalobní námitky v podstatném rozsahu kopírují odvolací námitky, které žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Žalobce obsáhle a selektivně argumentuje některými dle jeho predikcí negativními trendy v oblasti intenzity dopravy, dále koncentrací NO₂, vlivem na klima apod. Zcela však opomíjí již probíhající změny, které mohou přinést zásadní zlepšení (postupná náhrada spalovacích motorů hybridními a elektrickými, výstavba linky metra D s bezprostředním pozitivním dopadem na posuzovanou lokalitu). Účelovost postupu žalobce a jeho argumentace dokládají jeho tvrzení a údaje získané vždy z nejexponovanějších lokalit a jejich extrapolace na celé území, která nemá věcné ani právní opodstatnění.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
22. Soud vyšel při posouzení věci zejména z následně uvedené právní úpravy:
23. Podle § 7 odst. 3 zákona EIA zjišťovací řízení se zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přihlíží příslušný úřad vždy k
- a) povaze a rozsahu záměru a jeho umístění,
 - b) okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorie II,
 - c) obdrženým vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků a
 - d) případným výsledkům jiných environmentálních hodnocení podle příslušných právních předpisů.
24. Podle § 7 odst. 6 zákona EIA dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu a informací obsažených v bodě D.4 přílohy č. 3 k tomuto zákonu.
25. Podle § 7 odst. 6 zákona EIA dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu a informací obsažených v bodě D.4 přílohy č. 3 k tomuto zákonu. V odůvodnění rozhodnutí se rovněž, je-li to s ohledem na povahu záměru možné, uvedou doporučení pro zpracování podkladů k žádosti o jednotné environmentální stanovisko. Rozhodnutí se zveřejňuje způsobem podle § 16 a doručuje veřejnou vyhláškou. Právo podat odvolání proti

rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 a dotčené územní samosprávné celky. Splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 doloží dotčená veřejnost v odvolání.

26. Podle § 11 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší pokud by provozem stacionárního zdroje označeného ve sloupci B v příloze č. 2 k tomuto zákonu nebo vlivem umístění pozemní komunikace nebo parkoviště podle odstavce 2 písm. d) došlo v oblasti jejich vlivu na úroveň znečištění k překročení některého z imisních limitů s dobou průměrování 1 kalendářní rok uvedeného v bodech 1 a 3 přílohy č. 1 k tomuto zákonu nebo je jeho hodnota v této oblasti již překročena, lze vydat souhlasné závazné stanovisko podle odstavce 2 písm. b) nebo d) pouze při současném uložení opatření zajišťujících alespoň zachování dosavadní úrovně znečištění pro danou znečišťující látku (dále jen „kompenzační opatření“). Kompenzační opatření se u stacionárního zdroje označeného ve sloupci B v příloze č. 2 pro danou znečišťující látku neuloží, pokud pro ni zdroj nemá stanoven specifický emisní limit v prováděcím právním předpisu. Kompenzační opatření se dále neukládají u stacionárního zdroje nebo pozemní komunikace, jejichž příspěvek vybrané znečišťující látky k úrovni znečištění nedosahuje hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.
27. Podle § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší k posouzení, zda dochází k překročení některého z imisních limitů podle odstavce 4, se použije průměr hodnot koncentrací pro čtverec území o velikosti 1 km² vždy za předchozích 5 kalendářních let. Tyto hodnoty ministerstvo každoročně zveřejňuje pro všechny zóny a aglomerace způsobem umožňujícím dálkový přístup. Kompenzační opatření musí být prováděna v oblasti podle odstavce 4 přednostně tam, kde budou dosahovány nejvyšší hodnoty úrovně znečištění. Pokud není možné splnit tuto podmínku, lze kompenzační opatření provést i v jiném území, především tam, kde jsou překračovány imisní limity, avšak vždy pouze na území téže zóny nebo aglomerace.
28. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) Nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
29. Úvodem soud připomíná, že soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu stojí na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu ovládající tento typ soudního řízení předkládá konkrétní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby přitom zásadně předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce dotvářel žalobní argumentaci. Žalobcem namítaným aspektům věci se tedy může věnovat pouze v takové míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu správního orgánu při jeho vydání (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012-125). Soud přitom nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán, zejména ob stojí-li závěry správních orgánů v soudním přezkumu (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). K minimálním požadavkům na formulaci žalobních bodů soud odkazuje na rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78.
30. Ve vztahu k předmětu řízení – v posuzované věci jím přezkum napadeného rozhodnutí, které potvrdilo závěr Magistrátu, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí, soud

s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2023, č.j. 4 As 254/2022-44 konstatuje, že „účelem zjišťovacího řízení je zaprvé posoudit, zdali má oznámený záměr významný vliv na životní prostředí, a zadruhé vyhodnotit, zdali jsou v oznámení navržená ochranná, zmírňující a kompenzační opatření vhodná a dostatečná k minimalizaci jinak zjištěného významného vlivu na životní prostředí. Účelem zjišťovacího řízení však není stanovit doprovodné podmínky pro realizaci samotného záměru. Jinak řečeno, závěrem zjišťovacího řízení je pouze závěr, zdali záměr tak, jak byl popsán v oznámení, jehož součástí jsou rovněž výše zmíněná opatření, může či nemůže mít významný vliv na životní prostředí. V případě, kdy příslušný orgán zjistí, že i přes případná navržená opatření bude mít oznámený záměr významný negativní vliv na životní prostředí, provede proces posouzení vlivů na životní prostředí a vydá stanovisko EIA, jehož součástí budou rovněž výše zmíněné podmínky realizace záměru.“

31. V témže rozsudku Nejvyšší správní soud upřesnil, že „předmětem zjišťovacího řízení naopak není posouzení přípustnosti záměru z hlediska veřejnoprávních limitů upravených v dílčích právních předpisech, jejichž účelem je ochrana jednotlivých složek životního prostředí či veřejného zdraví. Splnění právně závazných limitů je předmětem zvláštních povolovacích a schvalovacích řízení, ať již jde o řízení dle stavebního zákona, zákona o ochraně přírody, popř. jiných právních předpisů, přičemž v těchto řízeních je třeba předložit aktuální a správně zpracované odborné podklady. Negativní závěr zjišťovacího řízení, tj. rozhodnutí o tom, že závěr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí, nikterak nepředjímá postup správních orgánů v těchto dílčích řízeních a nemá žádný vliv na jejich rozhodnutí. Jinými slovy platí, že negativní závěr zjišťovacího řízení neznamená, že v povolovacích řízeních (zejm. řízení územním a stavebním) nemohou být ze strany dotčených orgánů vzneseny podmínky pro realizaci záměru, které se stanou závaznou součástí příslušných povolovacích aktů.“
32. Soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí prizmatem shora citované judikatury a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Žalobce spatřoval dle osmého žalobního bodu nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí v tom, že v něm Magistrát uvedl, že ke svému závěru dospěl také na základě ohledání místa, aniž by to správní spis potvrzoval. Za nepřípustný pak žalobce označil názor žalovaného, že Magistrát z ohledání nevycházel, ačkoliv uvedl, že tak učinil.
34. Soud předně konstatuje, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil zcela mylný a nepřijatelný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č.j. 2 As 337/2016-64). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.

35. Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. K tomu je zapotřebí dodat, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č.j. 4 As 48/2007-80). Z tohoto pohledu není vadou, nekomentuje-li odvolací správní orgán veškeré postupy, úvahy a právní názory správního orgánu I. stupně v případě, že nejsou odvolatelem rozporovány, neboť smyslem přezkumu rozhodnutí odvolací instancí není opakovat jinými slovy již jednou správně vyřčené.
36. Magistrát na str. 9 prvostupňového rozhodnutí skutečně uvedl, že „*na podkladě oznámení, vyjádření k němu obdržených, po ohledání místa samého a podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k zákonu došel k následujícím závěrům*“. V prvostupňovém rozhodnutí jde o jedinou zmínku týkající se ohledání místa, Magistrát na žádném dalším místě nic bližšího ohledně provedení ohledání neuvedl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, konkrétně na jeho str. 5, k odpovídající námitce žalobce konstatoval, že postup Magistrátu, kdy „*nepřistoupil k ohledání místa, resp. z ohledání místa při vydání napadeného* (míněno tím prvostupňového – pozn. soudu) *rozhodnutí nevycházel, je však dle ministerstva v souladu s právní úpravou EIA. V ust. § 7 odst. 3 zákona o EIA je konkrétně stanoveno, z jakých podkladů správní orgán vychází při vedení zjišťovacího řízení. Terénní šetření pak není podkladem, ze kterého by měl dle tohoto ustanovení zákona EIA příslušný orgán v rámci zjišťovacího řízení vycházet, či ke kterému by měl dle uvedeného ustanovení přiblížit. Dle názoru ministerstva neměl správní orgán vůbec k ohledání místa zájmové lokality pro předmětný záměr v rámci procesu EIA, resp. zjišťovacího řízení přistupovat, protože takový postup je v rozporu s ústavně-právní zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí zakotvenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle které státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.*“ Následně žalovaný konstatoval, že „*(v)zhledem k tomu, že o tomto ohledání neexistuje žádný protokol, a MHMP v napadeném rozhodnutí neuvádí žádnou zmínku o tom, z jakého důvodu a co přesně na daném místě ohledával, příp. co na tomto ohledání zjistil, lze zavřít, že z takového ohledání při vydání napadeného* (prvostupňového – pozn. soudu) *rozhodnutí vůbec nevycházel.*“
37. Soud považuje pro vypořádání této žalobní námitky za podstatné především to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že místní šetření provedeno nebylo, což odpovídá také obsahu spisového materiálu, v němž se nenachází žádný protokol o místním šetření nebo ohledání místa, na němž se záměr nachází. Magistrát současně nikde na dalších místech prvostupňového rozhodnutí netvrdí, že by ohledání místa provedl, neuvádí žádné skutečnosti, které by provedením ohledání na místě samém zjistil, ani z ohledání nedovozuje žádné závěry. Z toho je zřejmé, že k provedení ohledání místa záměru ve zjišťovacím řízení nedošlo a shora citovaná pasáž se do prvostupňového rozhodnutí dostala zjevným nedopatřením, resp. administrativní chybou při jeho vyhotovení. Uvedená administrativní chyba však dle názoru soudu nemá vliv na přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, a to právě a zejména s ohledem na fakt, že správní orgány obou stupňů dále ve svých rozhodnutích s žádnými skutečnostmi „plynoucími“ z tvrzeného ohledání místa samého nepracovaly a nedovozovaly z něj žádné závěry. Jinými slovy, jedná

se o pochybení Magistrátu, který v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmým nedopatřením uvedl, že ohledání místa samého provedl, ač se tak zjevně nestalo. Dané pochybení však s ohledem na shora uvedené nemohlo mít samo o sobě vliv na zákonnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí. Soud tedy v tomto (ani jiném) ohledu nepřezkoumatelnost prvostupňového, ale ani napadeného rozhodnutí neshledal. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno, jsou z něj bez obtíží seznatelné důvody, které žalovaného k jeho vydání vedly a žalovaný se v něm dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi základními odvolacími námitkami žalobce. Námitky obsažené v osmém žalobním bodě tedy nejsou důvodné.

38. Ve vztahu k tvrzením žalovaného, co může a nemůže být podkladem zjišťovacího řízení, soud dále pro úplnost odkazuje na vypořádání čtvrtého žalobního bodu.
39. Soud se dále zabýval námitkami obsaženými v prvním žalobním bodě. Žalobce v něm předně namítl, že ustanovení § 11 odst. 4 a 5 zákona o ochraně ovzduší se nevztahují k zjišťování stavu kvality ovzduší, ale pouze k mechanismu kompenzačních opatření. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že způsob měření *„průměr hodnot koncentrací pro čtverec území o velikosti 1 km² vždy za předchozích 5 kalendářních let“* se vztahuje k ustanovením, které se dle systematiky zákona o ochraně ovzduší věnují kompenzačním opatřením. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k problematice měření emisí uvedl, že *„povinnost posouzení imisní situace předmětné lokality pomocí těchto map zakotvuje samotný zákon o ochraně ovzduší“*, dále odkázal na § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší a konstatoval, že *„ČHMÚ (resortní a podřízená organizace MŽP) sice oficiálně nevydává žádnou „sbírku map“, avšak v souladu s výše citovaným ustanovením zákona o ochraně ovzduší na svých veřejně přístupných webových stránkách zveřejňuje aktualizované (i starší) mapy pětiletých klouzavých průměrů imisních koncentrací jednotlivých škodlivin v ovzduší, které jsou konstruovány v síti 1 x 1 km a jsou vypracovány pro každou zónu či aglomeraci“*.
40. Metoda klouzavých průměrů konstruovaných v síti čtverců 1 x 1 km však není zmíněna pouze ve shora uvedených ustanoveních, ale také v Metodickém pokynu pro vypracování rozptylových studií podle § 32 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší (dále jen „Metodický pokyn“) vydaném odborem ochrany ovzduší žalovaného. Ten na str. 7 v podkapitole 3.6 *„Hodnocení úrovně znečištění v předmětné lokalitě“* stanoví, že při hodnocení *stávající úrovně znečištění* v předmětné lokalitě se *„vychází z aktuálních map úrovně znečištění konstruovaných v síti 1x1 km, ve formátu shapefile (.shp ESRI). Tyto mapy obsahují v každém čtverci hodnotu klouzavého průměru pro jednotlivé znečišťující látky. Každoročně je zveřejňuje MŽP prostřednictvím Českého hydrometeorologického ústavu na internetových stránkách. Jako doplňující údaje nejen v městských lokalitách uvede a přehlédne zpracovatel rozptylové studie k dostupným reprezentativním měřením ze stanic státní sítě imisního monitoringu v zájmovém území“*.
41. Metoda klouzavých průměrů v síti čtverců 1 x 1 km je tedy standardní metodou užívanou pro vypracování rozptylových studií, jejíž užití je předvídáno zákonem a pro posouzení stávající imisní situace je stanoveno také Metodickým pokynem ve vztahu k rozptylovým studiím. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže v napadeném rozhodnutí konstatoval potřebu posouzení stávající imisní situace právě na základě map konstruovaných touto metodou. Uvedené tvrzení je v souladu se zákonem a Metodickým pokynem. Žalovaný současně v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil, že žalobcem zmiňované *„rozdíly v rámci čtverců 1 x 1 km pak byly ze strany oznamovatele reflektovány, když hodnocení stávající situace doplnil výstupy modelových výpočtů publikovaných v Atlasu životního prostředí z geoportálu hl.“*

města Prahy“. Je tedy nutno dospět k závěru, že žalovaný při svém posouzení vycházel z Rozptylové studie, v níž užití metody byly v souladu s právními předpisy a jsou pro vypracování daného typu studií standardně využívány.

42. Soud se dále zabýval tvrzením žalobce, že údaje uvedené v Rozptylové studii jsou zásadně podhodnocené a že tato studie neodpovídá skutečnosti a neodráží situaci v ulici Pod Višňovkou. Žalovaný se předmětné námitce věnoval na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde jednak konstatoval, že *„Vliv záměru na kvalitu ovzduší je v napadeném (míněno prvostupňovém – pozn.- soudu) rozhodnutí popsán na stranách 10 až 11, a to na základě oznamovatelem předložené rozptylové studie“*. Dále žalovaný uvedl, že *„dle výsledků této rozptylové studie jsou v předmětném území splněny imisní limity všech sledovaných imisních veličin, a příspěvek způsobený realizací záměru u všech hodnocených škodlivin, tj. NO₂, PM₁₀, PM_{2,5}, benzenu a benzo(a)pyrenu se bude pohybovat na úrovni od 0,075 do 0,6% hodnoty imisních limitů pro tyto škodliviny.“* Toto hodnocení dle názoru soudu zcela odpovídá výsledkům k oznámení záměru předložené Rozptylové studie (blíže viz také vypořádání druhého žalobního bodu). Z Rozptylové studie je přitom zjevné, že vychází z map znečištění konstruovaných v síti 1 x 1 km, které představují pětileté klouzavé průměry koncentrací znečišťujících látek dle skutečnosti za roky 2017 - 2021 (dle ČHMÚ Praha) a dále z údajů publikovaných v Atlasu životního prostředí z geoportálu hl. města Prahy (viz str. 18 Rozptylové studie). Soud má tedy za to, že Rozptylová studie byla zpracována na základě relevantních dat za užití vhodných a zákonem předvídaných metod (viz body 40 a 41 rozsudku). Žalobce přitom, jak bude vysvětleno dále, správnost uvedených dat relevantně nezpochybnil. Správní orgány obou stupňů tedy nijak nepochybily, jestliže ze závěrů Rozptylové studie vycházely. Do zkoumaného území přitom byla zahrnuta také žalobcem namítaná ulice Pod Višňovkou, a není tedy pravdou ani to, že by Rozptylová studie situaci v ní neodrážela.
43. Ve vztahu k námitkám žalobce týkajícím se Zprávy ČHMÚ soud uvádí, že neshledal, že by žalovaný vytrhával její závěry z kontextu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k ní uvedl, že co se týče *„odvolatelem sledovaných koncentrací NO₂, v tomto dokumentu bylo provedeno zhodnocení ročních průměrných koncentrací za období 2013-2023, ve kterých lze sledovat klesající trend i přes to, že opatření spojená s koronavirovou pandemií již pominula. V období 2013 až 2018 je možné pozorovat pozvolný pokles či stagnaci koncentrací NO₂, během let 2019 a 2020 koncentrace NO₂ výrazně poklesly a dosáhly do té doby nejnižších hodnot, v roce 2021 pak koncentrace NO₂ nepatrně stouply, nicméně v roce 2022 poklesla roční průměrná koncentrace NO₂ opět na nízkou hodnotu z roku 2020. V roce 2023 došlo k dalšímu poklesu koncentrací NO₂ a byly dosaženy nejnižší hodnoty roční průměrné koncentrace NO₂ za celou dobu sledování (tj. od počátku 90. let 20. století)(..)“*. Žalovaným citovaná pasáž se vztahuje k celkovému dlouhodobému trendu, naproti tomu žalobcem v žalobě citovaná pasáž se věnuje tzv. hotspotům, tedy místům s nejvyšší koncentrací NO₂. Ve vztahu k nim Zpráva ČHMÚ na str. 20 uvádí, že *„V roce 2023 roční imisní limit (40 µg·m⁻³) pro oxid dusičitý (NO₂) nebyl opět překročen na žádné stanici ČR (Obr. 18). K překročení ročního imisního limitu NO₂ došlo naposledy v roce 2019. Nejvyšší roční průměrná koncentrace NO₂ (37,9 µg·m⁻³), byla tradičně zaznamenána na stanici Praha 2- Legerova. Na této stanici jsou dlouhodobě měřeny nejvyšší hodnoty koncentrací NO₂ v ČR v souvislosti s vysokou intenzitou dopravy v bezprostřední blízkosti stanice a jejím umístěním v uličním kaňonu, kde je výrazně snížena možnost provětrávání. Vysoké hodnoty roční průměrné koncentrace NO₂ byly zaznamenány na dopravních stanicích velkoměst v Praze a v Brně (Obr. 18). Vyšší koncentrace NO₂ lze očekávat i*

v blízkosti komunikací ve větších městech s intenzivní dopravou, vyšší zastavbou a s hustou místní dopravní sítí, kde často dochází ke snížení plynulosti dopravy.“

44. Z citovaných pasáží je patrné, že žalovaný nijak nerozporuje, že nejvyšší průměrná koncentrace NO₂ je zjevně dlouhodobě na nejvytíženějších dopravních tepnách v Praze, a nepopírá ani skutečnost, že „*vysoké roční koncentrace NO₂ byly zaznamenány na dopravních stanicích velkoměst v Praze a v Brně*“. I žalobcem citovaná pasáž však potvrzuje podle soudu klíčový závěr, že ani v roce 2023 nebyl imisní limit pro NO₂ překročen na žádné stanici v České republice, a tedy ani na nejvytíženějších místech v Praze.
45. Soud souhlasí také s hodnocením žalovaného ve vztahu ke Zprávě o provedeném měření NO₂ pomocí pasivních vzorkovačů v ulici Antala Staška ze dne 28. 5. 2024 vyhotovené spolkem Senzorvzduchu, z.s. Tato zpráva vycházela z měření pomocí pasivních vzorkovačů Passsam (nejistota měření 22 %), které byly umístěny na dopravní značce na ostrůvku u přechodu přes silnici naproti Centru služeb Budějovická a Úřadu městské části Praha 4 (přesná adresa: Antala Staška 2059/80b, 140 46 Praha 4 - Krč). Lokalita je charakteristická vysokou frekvencí autobusů i automobilů a značnou koncentrací osob. Stanoviště sousedí s parkovištěm u obchodního domu DBK.
46. Měření probíhalo ve dvou časových intervalech, a to od 23. 2. 2024 od 22. 3. 2024 a od 22. 3. 2024 do 19. 4. 2024, přičemž výsledky byly následující:

Období měření	Naměřená průměrná koncentrace NO ₂
23. 2. 2024 – 22. 3. 2024	53,1 µg.m ⁻³ (po zahrnutí nejistoty 41,42 µg.m ⁻³)
22. 3. 2024 – 19. 4. 2024	45,5 µg.m ⁻³ (po zahrnutí nejistoty 35,49 µg.m ⁻³)

47. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výsledky uvedeného měření nerozporoval, ale přiléhavě konstatoval, že „*se vztahují ke konkrétním místům, kde byly pasivní vzorkovače umístěny, což jsou křižovatky vysoce vytížených ulic či autobusové zastávky u takových komunikací. Hodnocení vlivu na veřejné zdraví se pak vztahuje na zdravotní dopady vznikající při dlouhodobém působení škodlivých faktorů, ke které v místech křižovatek či autobusových zastávek nedochází*“. Také soud je toho názoru, že relativně krátkodobé měření koncentrace NO₂ na vysoce exponovaném místě nemůže relevantně zpochybnit výsledky Rozptylové studie provedené na základě dlouhodobých dat, které reflektují i sezónní výkyvy atd. Ostatně i zákonné limity koncentrace NO₂ jsou nikoliv bezdůvodně konstruovány jako hodinové a roční, přičemž hodinový limit je z podstaty věci samozřejmě násobně vyšší. Žalobcem předložené měření provedené v období necelých dvou měsíců tedy nemůže relevantně zpochybnit závěry Rozptylové studie vztahující se k roční koncentraci NO₂ (1R), nadto v daleko rozsáhlejší lokalitě (jejíž součástí je také záměr), zahrnující nikoliv pouze frekventované silnice s autobusovými zastávkami, jako tomu bylo v případě namítané zprávy. Relevanci naměřených hodnot v tomto ohledu zpochybňuje např. také výše citovaná Zpráva ČHMÚ, z níž vyplývá, že ani na stanici s dlouhodobě nejvyššími naměřenými hodnotami NO₂ (1R) v České republice (Praha 2 – Legerova) v roce 2023 nebyl zákonem stanovený limit překročen.
48. Dále soud podotýká, že žalobce se ve své argumentaci selektivně zaměřuje pouze na koncentrace NO₂, ač vliv záměru je ve zjišťovacím řízení posuzován ve vztahu ke celé řadě škodlivých látek. Aktuální koncentrace NO₂ v lokalitě záměru byly na základě Rozptylové

studie zjištěny v hladinách NO_2 (1h) - $72 \mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$ a NO_2 (1R) - $23,6 \mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$. Uvedené hodnoty odpovídají 36 %, resp. 59 % přípustné hodnoty znečištění – imisního limitu stanoveného zákonem EIA. Pro posouzení věci je však především podstatný příspěvek záměru k tomuto znečištění, který dosahuje 0,15 %, resp. 0,075 % zákonného imisního limitu.

49. Na základě shora uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že žalovaný nijak nepopíral nejnovější metody ani poznatky a neaproboval nezákonný stav. Naopak při svém hodnocení vycházel z relevantního podkladu – Rozptylové studie, která překračování žalobcem namítaných limitů neprokázala. Soud na tomto místě znovu zdůrazňuje, že předmětem zjišťovacího řízení není posouzení přípustnosti záměru z hlediska veřejnoprávních limitů upravených v dílčích právních předpisech, jejichž účelem je ochrana jednotlivých složek životního prostředí či veřejného zdraví. Posouzení jejich splnění je předmětem zvláštních povolovacích a schvalovacích řízení a procesů.
50. Jinými slovy řečeno, primárním úkolem žalovaného nebylo hodnotit stav ovzduší v Praze či v lokalitě záměru, ale především to, zda *záměr* může mít významný vliv na životní prostředí. Ve vztahu k této otázce vycházely správní orgány stran posouzení vlivu záměru na kvalitu ovzduší ze zcela dostatečných podkladů, a to zejména z Rozptylové studie, a současně dostatečně vysvětlily, z jakých důvodů nemohou žalobcem předložené podklady její závěry relevantně zpochybnit. Ze zjištění správních orgánů přitom vyplývá jednoznačný závěr, že vliv záměru na kvalitu ovzduší (zvýšení koncentrací znečišťujících látek) je v podstatě marginální. Soud se proto shoduje se závěrem žalovaného, že změny vyvolané záměrem nemohou mít v oblasti ochrany ovzduší významný vliv na životní prostředí.
51. Ve vztahu k žalobcem předkládaným novým důkazům, tedy dokumentům:
- a) Znečištění z dopravy v ulicích a v blízkosti škol Prahy a Ostravy – měření koncentrací NO_2 pasivními vzorkovači v roce 2024, Odborná zpráva projektu ARAMIS, Český hydrometeorologický ústav, úsek kvality ovzduší, 19. 3. 2025; a
 - b) Kontrola měření kvality ovzduší v ČR, výsledky měření koncentrací NO_2 v Praze a Ostravě, výzkumná zpráva, Senzorvzduch, z.s., únor 2025 (zveřejněno 2025),

kterými se žalobce snažil vyvrátit tvrzení správních orgánů o nedostatečnosti a zkresleném charakteru výsledků měření pasivními vzorkovači umístěnými v blízkosti dopravně zatížených komunikací, soud uvádí, že neshledal nutnost provedení těchto důkazů (a tedy ani potřebu nařízení ústního jednání za účelem provedení dokazování), a to z několika důvodů. Předně správní orgány nezpochybnily žalobcem naměřené hodnoty. Pochybnost však vyjádřily ve vztahu k jejich relevanci při posouzení vlivu záměru na kvalitu ovzduší a soud se s těmito pochybnostmi ztotožňuje. Je samozřejmě možné a současně pro různé účely také potřebné provádět měření koncentrací NO_2 i v blízkosti dopravně exponovaných lokalit, a to za pomoci pasivních vzorkovačů. Tuto metodu soud nezpochybňuje, a nečinily tak ostatně ani správní orgány. Ty namísto toho dostatečně zpochybnily relevanci žalobcem naměřených hodnot ve vztahu k posouzení vlivu záměru na kvalitu ovzduší v předmětné lokalitě, tedy ve vztahu k předmětu řízení. Provedení uvedených důkazů by tudíž nemohlo vnést do řízení relevantní skutečnosti, které by mohly mít jakýkoliv vliv na výsledek soudního řízení. Soud nadto podotýká, že uvedené dokumenty byly vytvořeny až po vydání napadeného rozhodnutí, a v případě dokumentu uvedeného pod písm. a) dokonce až po zahájení soudního řízení.

52. Soud nikterak nezpochybnuje žalobcem akcentované negativní vlivy NO₂ na lidské zdraví, a v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nečiní ani žalovaný. Ochrana životního prostředí a v jejím rámci ochrana ovzduší, která úzce souvisí také s ochranou lidského zdraví, je důležitou, na ústavněprávní úrovni zakotvenou a chráněnou hodnotou. Ostatně také proto jsou jednotlivými složkovými zákony stanovovány přípustné limity koncentrací škodlivých látek atd. Významná míra vlivu záměru na jejich (případné) překročení, které však z podkladů nevyplývalo, nebyla ve zjišťovacím řízení zjištěna. Námitky obsažené v prvním žalobním bodě tedy nejsou důvodné.
53. Důvodným soud neshledal ani druhý žalobní bod, v němž žalobce namítl nesprávné určení limitů znečištění ovzduší z důvodu, že Rozptylová studie opomíjí skutečnost, že imisní limity k modelovanému roku 2033 budou přísnější, přičemž záměr povede ke zvýšení překročení těchto limitů.
54. Soud konstatuje, že Rozptylová studie vycházela z imisních limitů uvedených v příloze č. 1 k zákonu o EIA. Současně byl ve vztahu k jednotlivým znečišťujícím látkám hodnocen jak stávající stav, tak také změna imisního pozadí k roku 2033, tedy k roku předpokládané realizace záměru. Poté byl hodnocen imisní příspěvek záměru k imisním koncentracím jednotlivých látek.

Znečišťující látka	Imisní limit dle zákona o EIA	Současný stav	Příspěvek záměru	Imisní limit dle Směrnice o kvalitě ovzduší (2026)	Imisní limit dle Směrnice o kvalitě ovzduší (2030)
NO ₂ (1h)	200 µg.m ⁻³	72 µg.m ⁻³	0,3 µg.m ⁻³	200 µg.m ⁻³	200 µg.m ⁻³
NO ₂ (1R)	40 µg.m ⁻³	23,6 µg.m ⁻³	0,03 µg.m ⁻³	40 µg.m ⁻³	20 µg.m ⁻³
PM ₁₀ (24h)	50 µg.m ⁻³	38 µg.m ⁻³	1,2 µg.m ⁻³	50 µg.m ⁻³	45 µg.m ⁻³
PM ₁₀ (1R)	40 µg.m ⁻³	21,6 µg.m ⁻³	0,25 µg.m ⁻³	40 µg.m ⁻³	20 µg.m ⁻³
PM _{2,5} (1R)	20 µg.m ⁻³	15,9 µg.m ⁻³	0,06 µg.m ⁻³	25 µg.m ⁻³	10 µg.m ⁻³
Benzen	5 µg.m ⁻³	1,2 µg.m ⁻³	0,015 µg.m ⁻³	5 µg.m ⁻³	3,4 µg.m ⁻³
Benzo(a)pyren	1 ng.m ⁻³	0,8 ng.m ⁻³	0,004 ng.m ⁻³	1 ng.m ⁻³	1 ng.m ⁻³

55. Je logické, že Rozptylová studie, která byla zpracována 20. 10. 2023, nemohla reflektovat imisní limity předpokládané Směrnicí o kvalitě ovzduší, neboť ta byla přijata až 23. 10. 2024. V době zpracování Rozptylové studie tedy nemohly být jejímu zpracovateli limity předpokládané touto směrnicí známy, a nemohly být známy ani Magistrátu, neboť také prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ještě před jejím přijetím.
56. Ze shora uvedené tabulky zpracované soudem na základě Rozptylové studie vyplývá, že imisní limity dle současného znění zákona o ochraně ovzduší překročeny nejsou a nebude

tomu tak ani po realizaci záměru. Ve vztahu k limitům předpokládaným Směrnicí o kvalitě ovzduší je pak nutno konstatovat, že současné limity stanovené zákonem o ochraně ovzduší jsou ve vztahu k některým znečišťujícím látkám dokonce přísnější, než jaké pro rok 2026 stanovuje právě tato směrnice.

57. Současně je nutno konstatovat, že Směrnice o ochraně ovzduší je závazná pro členské státy EU, přičemž stanoví určité velmi konkrétně vymezené cíle, kterých má být dosaženo, současně však ponechává na členských státech volbu formy a prostředků k jejich dosažení. Lhůta pro implementaci Směrnice o ochraně ovzduší do právního řádu České republiky přitom v současnosti běží a uplyne až 11. 12. 2026 (srov. čl. 32 Směrnice o ochraně ovzduší nebo Informační systém pro implementaci práva EU¹). Tato lhůta tedy ještě neuplynula a jedinými závaznými limity, k nimž muselo být při posuzování záměru ze strany správních orgánů přihlíženo, jsou ty, které jsou v současnosti uvedeny v zákoně o ochraně ovzduší, resp. v jeho přílohách.
58. Co se týče žalobcem namítaných imisních limitů k roku 2030, předpokládaných Směrnicí o kvalitě ovzduší, tyto jsou v dané lokalitě v současné době překročeny ve vztahu k následujícím znečišťujícím látkám: NO₂ (1R), PM₁₀ (1R) a PM_{2,5} (1R), a to ve všech případech relativně výrazně. V případě NO₂ (1R) dosahuje překročení limitů stanovených pro rok 2030 18 %, v případě PM₁₀ (1R) 8 % a v případě PM_{2,5} (1R) dokonce 59 %. Pakliže by tedy byly zohledněny limity stanovené Směrnicí o kvalitě ovzduší pro rok 2030, pak by v dané lokalitě nebylo v logice žalobce možné povolit žádný záměr, neboť tyto limity jsou již v současnosti dalece překročeny. Takto však věc podle soudu nestojí. Je totiž nutno zkoumat především *vliv záměru* na překročení stanovených limitů, přičemž je tak nutno činit ve vztahu k nyní platným imisním limitům.
59. Přesto se soud při vypořádání této žalobní námitky pro úplnost zabýval také limity, které vyplývají ze Směrnice o ochraně ovzduší pro žalobcem namítaný rok 2030. Rozptylová studie ve vztahu k NO₂ (1R) uvádí, že ve „*vybraném výhledovém horizontu k roku 2033 lze očekávat změnu imisní zátěže území NO₂ (detailně viz obr. 11). Pokles průměrných ročních koncentrací dosahuje podél dotčených komunikací do cca 0,25 µg.m⁻³, tj. cca do 0,6% imisního limitu. Snižování imisního příspěvku je způsobeno příznivým vývojem emisních parametrů vozidel v souvislosti s očekávanou obměnou vozového parku, což převládá vliv přirozeného nárůstu dopravy.*“. Při zohlednění uvedených skutečností by tedy měla v roce 2033 (rok předpokládané realizace záměru) dosahovat hodnota NO₂ (1R) cca 23,35 µg.m⁻³ [23,6 µg.m⁻³ – 0,25 µg.m⁻³]. I v takovém případě by tedy došlo k překročení Směrnice o kvalitě ovzduší pro rok 2030 předpokládaného limitu (20 µg.m⁻³), a to o cca 16,75 %. Záměr samotný by k tomu však přispíval pouze zcela zanedbatelnou měrou (1,25 % z celkového limitu a 1,07 % předpokládaných imisí).
60. Ohledně PM₁₀ (1R) Rozptylová studie uvádí, že „*Ve vybraném výhledovém horizontu k roku 2033 lze očekávat zanedbatelnou změnu imisní zátěže území tuhými látkami PM₁₀ (detailně viz obr. 18). Nárůst průměrných ročních koncentrací dosahuje do cca 1,4 µg.m⁻³, tj. cca do 3,5 % imisního limitu. Nejvyšší příspěvek byl zjištěn podél ulice Vídeňská. Zvyšování imisního příspěvku je způsobeno nárůstem dopravy v důsledku výstavby okolních projektů. Mírný nárůst imisní zátěže je možné očekávat i v dalších časových horizontech (období naplnění ÚP hl. m. Prahy), což dokládají výsledky předchozích rozptylových studií zpracovaných v dotčeném území (např. pro*

¹<https://isap.gov.cz/dul/dirtaiiii.nsf/33579f0167f7aeefc12579bb003df0a2/7f0b0c6b0d523305c1258bea003c81f6?OpenDocument>

projekt OBYTNÝ SOUBOR KR Č – ZÁLESÍ z března 2023). Ve výhledových horizontech lze v území očekávat bez realizace záměru spolehlivé plnění příslušného imisního limitu.“ Při zohlednění uvedených skutečností by tedy měla v roce 2033 (rok předpokládané realizace záměru) dosahovat hodnota PM₁₀ (1R) cca 23 $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$ [21,6 $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$ + 1,4 $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$]. Opět by došlo k překročení Směrnicí o kvalitě ovzduší pro rok 2030 předpokládaného limitu (20 $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$), a to o cca 15 %. Záměr samotný by k tomu však přispíval opět relativně zanedbatelnou měrou (1,25 % z celkového limitu a 1,08 % předpokládaných imisí).

61. *Co se týče PM_{2,5} (1R), z Rozptylové studie plyne, že „Ve vybraném výhledovém horizontu k roku 2033 lze očekávat nevýznamnou změnu imisní zátěže území tuhými látkami PM_{2,5} (detailně viz obr. 26). Nárůst průměrných ročních koncentrací dosahuje do cca 0,4 $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$, tj. cca do 2 % imisního limitu. Nejvyšší příspěvek byl zjištěn podél ulice Vídeňská. Zvyšování imisního příspěvku je způsobeno nárůstem dopravy v důsledku výstavby okolních projektů. Mírný nárůst imisní zátěže je možné očekávat i v dalších časových horizontech (období naplnění ÚP hl. m. Prahy), což dokládají výsledky předchozích rozptylových studií zpracovaných v dotčeném území (např. pro projekt OBYTNÝ SOUBOR KR Č – ZÁLESÍ z března 2023). Ve výhledových horizontech lze v území očekávat bez realizace záměru spolehlivé plnění příslušného imisního limitu.“ Při zohlednění uvedených skutečností by měla v roce 2033 (rok předpokládané realizace záměru) dosahovat hodnota PM₁₀ (1R) cca 16,3 $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$ [15,9 $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$ + 0,4 $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$]. Opět by došlo k překročení Směrnicí o kvalitě ovzduší pro rok 2030 předpokládaného limitu (10 $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$), a to o cca 63 %. Záměr samotný by k tomu však přispíval opět relativně zanedbatelnou měrou (0,6 % z celkového limitu a 0,368 % předpokládaných imisí).*
62. Soud na základě shora uvedeného konstatuje, že vliv záměru samotného na případné překročení limitů stanovených Směrnicí o ochraně ovzduší pro rok 2030 by byl velmi nízký.
63. Lze shrnout, že povinností žalovaného bylo posoudit, zda (1) záměr bude mít významný vliv na životní prostředí a zda (2) jsou v oznámení navržená ochranná, zmírňující a kompenzační opatření vhodná a dostatečná k minimalizaci jinak zjištěného významného vlivu na životní prostředí. Z toho plyne, že pokud nedojde ke zjištění významného vlivu na životní prostředí, pak žalovaný není povinen zkoumat navržená ochranná, zmírňující a kompenzační opatření z hlediska jejich vhodnosti a dostatečnosti k minimalizaci vlivu na životní prostředí, a to z důvodu, že tento není významný. Správní orgán přitom byl povinen zohlednit limity stanovené v současné platné a účinné legislativě, tedy zejména v zákoně o ochraně ovzduší atd., a to opět s ohledem na případný významný vliv záměru na životní prostředí. Dle již shora soudem citované judikatury totiž není povinností správních orgánů ve zjišťovacím řízení posouzení přípustnosti záměru z hlediska veřejnoprávních limitů upravených v dílčích právních předpisech (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2023, č.j. 4 As 254/2022-44). Těmto povinnostem ve vztahu k ochraně ovzduší správní orgány bezesbýtku dostály a jednoznačně konstatovaly, že příspěvek záměru ke znečištění ovzduší je marginální (od 0,075 % do 0,6 % hodnoty imisních limitů).
64. Vzhledem k výše uvedenému soud přisvědčuje žalovanému, že z hlediska znečištění ovzduší nebyl zjištěn významný vliv záměru na životní prostředí ve smyslu zákona o EIA, přičemž na správnost tohoto závěru nemůže mít vliv ani hypotetické překročení Směrnicí o kvalitě ovzduší nastavených budoucích limitů. Ani druhý žalobní bod tedy není důvodný.
65. K námitkám žalobce podle třetího žalobního bodu ohledně využití programu MEFA 13 (a vložení správných dat) pro účely vypracování rozptylové studie soud podotýká, že je třeba vycházet z presumpce správnosti Rozptylové studie zpracované autorizovanou osobou.

Tedy dokud není konkrétně a odborně relevantně zpochybněna, je třeba ji považovat za dostatečný poklad (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 10. 2018, č. j. 31 A 85/2018-113). Obecné poukazy žalobce na nemožnost podrobit použitý program kontrole ani jím vyjádřená nejistota, zda byla do programu vložena správná data, takové kvalifikované zpochybnění nepředstavují.

66. Konkrétněji se na str. 13 Rozptylové studie uvádí, že *„byly využity emisní faktory získané pomocí programu MEFA 13 doporučeného Ministerstvem životního prostředí. (...) Měrné emise jsou závislé na rychlosti a plynulosti dopravního proudu, sklonu daného úseku komunikace a kategorii vozidel. Program při výpočtu rovněž zohledňuje studené starty vozidel. Pro konkrétní rok je v programu implementováno složení vozového parku podle splnění normy EURO“* (podtržení přidáno soudem). Z uvedeného jasně vyplývá, že při výpočtu prostřednictvím daného programu byl zohledněn sklon dotčených komunikací. Na tom nic nemění ani skutečnost, že jsou následně v Rozptylové studii v tabulkách uvedeny hodnoty emisních faktorů ze spalování pohonných hmot pro sklon vozovky 0 % pro vozový park v roce 2033, jelikož to bez dalšího neznámá, že při samotném výpočtu nebyl sklon daných komunikací započítán. Žalobce přitom nepředložil žádné (konkurenční) odborné posouzení, z něž by vyplývala chyba Rozptylové studie v podobě přehlédnutí (nezohlednění) sklonu vozovky.
67. Pokud jde o dílčí námitku, že vzhledem k masivním podvodům při měření emisí na stanicích technické kontroly Rozptylová studie nezohledňuje skutečný technický stav vozového parku, považuje soud za příléhavé citovat z rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 30 A 76/2014-111, v němž Krajský soud v Brně k obdobné námitce uvedl: *„žalobkyně tato svá tvrzení blíže nespécifikuje a nepředložila k nim žádné důkazy v tom směru, že by ji tvrzené skutečnosti mohly mít vliv na závěry Exhalační studie a posouzení stavu ovzduší. Soud dále k věci uvádí, že žalovanému, resp. zpracovateli Exhalační studie, nelze vytýkat jakékoliv pochybení, pokud v době zpracování Exhalační studie vycházel z oficiálních a relevantních informací a podkladů“*. Tuto úvahu pak v navazujícím řízení o kasační stížnosti podpořil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 10 As 47/2017-48 mimo jiné argumentací, že *„nelze přijmout stěžovatelčin paušálně negativistický pohled na věc, (...) při takovém přístupu by nebylo možno nikdy použít žádný podklad, protože vše by se dalo zpochybnit paušálním poukazem na všeobecně známé chyby a podvody“*. Podobně ani žalobce nyní netvrdil ani nedoložil, jaký konkrétní dopad měly jím (toliko obecně) popisované podvody vliv na výsledky Rozptylové studie. Zároveň nelze Rozptylovou studii považovat za vadnou a vytýkat jí nedostatky, pokud vycházela z oficiálních údajů. Při opačném přístupu by totiž s poukazem na obecně rozšířené podvody při měření emisí v podstatě nebylo možné žádnou průkaznou rozptylovou studii zpracovat.
68. Ohledně čtvrtého žalobního bodu soud přisvědčuje žalobci, že ve zjišťovacím řízení příslušný úřad není omezen toliko na podklady vyjmenované v § 7 odst. 3 zákona EIA, a naopak nesouhlasí s opačným názorem vyplývajícím ve vztahu k terénnímu šetření či ohledání na místě z odůvodnění napadeného rozhodnutí a v něm odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 11. 2021, č. j. 15 A 218/2018-124. V právě zmíněném ustanovení jsou pod jednotlivými písmeny vypočteny podklady, které je nutno zohlednit v každém zjišťovacím řízení (tomuto pojetí odpovídá i formulace *„přihlíží příslušný úřad vždy k“*). To v konkrétním případě nicméně s odkazem na povinnost zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyjádřenou v § 3 správního řádu nevylučuje ani možnost práce s jinými podklady (či jejich obstarání) než s těmi výslovně uvedenými v § 7 odst. 3 zákona EIA, mohou-li přinést další zjištění relevantní pro posouzení míry vlivu

záměru na životní prostředí. Soud v této souvislosti považuje za přílehlavé citovat z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2018, č. j. 5 A 105/2018-74: „Ačkoli zjišťovací řízení není správním řízením, neznamená to, že správní orgán nenese odpovědnost za opatřování podkladů a za jejich hodnocení (tj. za zjišťování skutkového stavu). To vyplývá přinejmenším ze základních zásad činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8 správního řádu), které se bez omezení uplatní i ve zjišťovacím řízení. Zjišťovací řízení tak není o pouhém formálním shromažďování podkladů a jejich bezobsažném hodnocení. Naopak se v něm plně uplatní zejména zásady vyšetřovací a materiální pravdy (§ 2 odst. 4, § 3 správního řádu). Správní orgán ve zjišťovacím řízení reprezentuje veřejný zájem a pouze on je garantem toho, aby bylo objektivně a pravdivě ověřeno, zda předložený záměr může či nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Přitom nevychází jen z podkladů předložených oznamovatelem, ale zohledňuje i všechny další dostupné podklady v potřebném rozsahu (např. skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, jiné procesy EIA, vědecké poznatky týkající se ochrany životního prostředí, vyjádření a námítky dotčené veřejnosti a jiných správních orgánů atd.), aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V. Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, výklad k § 7). Zásadu pro zjišťovací řízení zakotvenou ve větě první přílohy č. 2 zákona o posuzování vlivů (Při zjišťovacím řízení příslušný úřad na základě dostupných podkladů a informací zjišťuje, zda a v jakém rozsahu může záměr vážně ovlivnit životní prostředí a obyvatelstvo.) je nutné vykládat tak, že dostupnými podklady nejsou pouze podklady, které předložil oznamovatel v rámci oznámení, ale jedná se i o podklady, které jsou dostupné správními orgány jako profesionálové v oboru posuzování vlivů na životní prostředí nebo které si správní orgán zajistí (resp. musí zajistit) za účelem úplného a řádného posouzení předloženého oznámení (srov. § 3 a § 2 správního řádu ve spojení s § 2, § 5, § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů). Jinými slovy, dostupnými podklady se rozumí v rozsahu potřebném pro dostatečné zjištění skutkového stavu ty podklady, které jsou objektivně opatřitelné, dosažitelné.“

69. Právě popsané dílčí nesprávné právní hodnocení žalovaného však samo o sobě neznamená, že mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě konkrétněji dané pochybení žalovaného spojuje s ohledáním na místě či místním šetřením (k němuž se soud již shora vyjádřil), avšak blíže neuvádí, jaká nová relevantní a potřebná zjištění z jeho provedení mohla či měla vyplynout. Soud tedy pouze v obecné rovině konstatuje, že Magistrát a žalovaný disponovali dostatečnými podklady pro posouzení vlivu záměru na životní prostředí a nebylo (i s ohledem na lhůtu podle § 7 odst. 4 zákona EIA) potřebné ani účelné přistupovat k provedení ohledání na místě a čerpat ze zjištění při něm nabytých. Pokud tedy nebylo správním orgánem realizováno, nemá to vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
70. K pátému žalobnímu bodu soud podotýká, že ve shodě se žalovaným považuje opatření uvedená v souvislosti s vlivem na klima v oznámení záměru (viz bod D.I.3 oznámení záměru) pro účely (úvodní) fáze, kterou je zjišťovací řízení, za dostatečná. Osoba zúčastněná na řízení v dané fázi přípravy projektu ještě neznala (a ani nemusela znát) jeho konkrétní parametry a s tímto vědomím je třeba nahlížet i na požadavky na konkrétnost a rozsah navržených opatření. V oznámení záměru byla vyjmenována jednotlivá opatření (FV panely, zateplení budov a další opatření pro snižování spotřeby energií, zelené střechy a fasády, ozelenění nezpevněných ploch a předzahrádky bytů, vodní režim v území) s objasněním jejich pozitivního vlivu ve vztahu k vlivu záměru na klima. Osoba zúčastněná na řízení vzhledem k fázi přípravy záměru sice neuvedla konkrétní parametry či rozsah jednotlivých opatření, ale např. vyslovila, že „budou vysázeny stromy“, „součástí ulic budou těž

přilehlé květinové záhony v návaznosti na přilehlou zástavbu“ a „jsou navrženy soukromé předzahrádky bytů“. Dále „střechy podnoží u jednotlivých bloků jsou řešeny převážně jako částečně intenzivní zelené střechy“ a „extenzivní střechy jsou pak ve studii navrženy jako přírodní s ohledem na hospodaření s vodou i jako retenční“. Následně popsala, že „je záměr řešen tak, aby srážkové vody dopadající na místo záměru byly zadrženy přímo v daném území“ a vysvětlila postupy pro zadržování vody v území záměru. Závěrem se vyjádřila o „maximalizaci zelených ploch s výsadbami dřevin a křovin a dalšího ozelenění střechy“. To soud považuje za zcela dostatečné, přičemž jednotlivá opatření přijímaná s ohledem na klima budou dále konkretizována v rámci navazujících povolovacích procesů za současné konkretizace projektu záměru, a to v souladu s relevantní právní úpravou (zejména § 7 odst. 1 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energií, ve znění pozdějších předpisů, § 30 a § 46 Pražských stavebních předpisů, stanovení koeficientu zeleně podle Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy a § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů). K tomu je nutno dodat, že žalobcem zmiňovaný Klimatický plán hlavního města Prahy není právním předpisem a posouzení souladu s ním není rozhodné. Podstatný je závěr, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí, přičemž v oznámení záměru je navíc deklarováno, že „záměr naplňuje cíle adaptační strategie hl. m. Prahy“. Magistrát ani žalovaný tedy nepochybili, pokud v tomto kontextu nepovažovali vliv záměru na životní prostředí (konkrétně na klima) za významný.

71. Ročenka dopravy (i další uvedené citace) zmíněná žalobcem v šestém žalobním bodě se vztahuje pouze k dopravní situaci v roce 2020 na celém území Prahy a údaje v ní uvedené nejsou rozporné s tvrzením obsaženým v oznámení a Rozptylové studii, že rozdíl v intenzitách dopravy (jejich pokles) v modelové oblasti v roce 2022 oproti roku 2019 byl do 5 %, což představuje marginální odchylku. Je zapotřebí vycházet ze souhrnu dat za více let (v případě oznámení 2019 – 2022), aby byly případné výkyvy (nastalé třeba i v důsledku koronavirové pandemie) zasazeny do širšího kontextu. Pro doplnění soud uvádí, že v dokumentu „Ročenka dopravy Praha 2022“ vydaném rovněž Technickou správou komunikací hlavního města Prahy, a. s., se uvádí, že „Automobilová doprava na území Prahy, měřená dopravním výkonem na celé komunikační síti, vůči roku 2019 postupně nejprve poklesla o 8 % (2020) a další rok (2021) se vrátila na přibližně totožnou úroveň, na které setrvala i v roce 2022.“ Osoba zúčastněná na řízení přitom v oznámení vycházela z relevantních dat poskytnutých mimo jiné Technickou správou komunikací hlavního města Prahy, a. s. (tedy stejnou osobou, která vydala zmíněné ročenky). Magistrát ani žalovaný nepochybili, pokud z nich s ohledem na presumpci jejich správnosti rovněž vycházeli, jelikož tato nebyla relevantně zpochybněna.
72. V sedmém žalobním bodě žalobce nejprve namítal, že osoba zúčastněná na řízení a REFLECTA Development a.s., inzerují na svých webech rovněž další záměry v dotčeném území, jejichž dopady nebyly ve zjišťovacím řízení vyhodnoceny. Konkrétně poukázal na Projekt Bečvářova, a.s., dle vizualizace na odkazu <https://novakrc.cz/lokalita/>. Na této vizualizaci je skutečně zanesen záměr označený jako „Projekt Bečvářova, a.s.“, přičemž tento není v oznámení záměru ani rozhodnutích správních orgánů vzpomenut. Je to však jediná zmínka o daném záměru, žalobce v tomto směru žádné další informace nepředložil, nevyplývají ze správního spisu a soudu nejsou známy (a to ani po nahlédnutí do informačního systému EIA, v němž soud žádný takový záměr nenalezl). Nejsou tedy k dispozici žádné konkrétní údaje o takovém záměru (ani zda je skutečně plánován), a nelze tedy vytýkat osobě zúčastněné na řízení ani správním orgánům, že jej při svém hodnocení nezohlednily, jelikož to fakticky nebylo možné. Jak ostatně výstižně uvedl Krajský soud

v Praze v rozsudku ze dne 21. 8. 2024, č. j. 37 A 26/2024-58, „I z judikatury a odborné literatury vyplývá, že nelze zkoumat vliv záměru ve spojení s každým záměrem, ale jen se záměry, které splňují určité požadavky na míru konkrétnosti. Musí tedy jít o záměry, u nichž už lze mít jistou představu o jejich konečné podobě. V komentáři k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí se uvádí, že z připravovaných záměrů mají být zohledněny ty, **u nichž již bylo učiněno oznámení ve smyslu tohoto zákona, nebo které se nachází minimálně ve fázi územního řízení, pokud procesu EIA nepodléhají.** Naopak nerealizované záměry, k nimž bylo vydáno stanovisko EIA, jehož platnost již uplynula, není třeba brát v potaz (srov. KOCOUREK, T. Komentář k § 5. In: Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 306 s.). Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 8 A 64/2018-175 (bod 64), je pak třeba při posouzení kumulativních a synergických vlivů zohlednit záměry ve vysokém stupni rozpracovanosti i v případě, že územní řízení neběží. Právě rekapitulované závěry lze shrnout tak, že není přípustné zkoumat vliv záměru ve spojení se záměry, jejichž podoba je zatím jen zcela obecná.“ „Projekt Bečvářova a.s.“ se objevuje toliko na vizualizaci na webových stránkách osoby zúčastněné na řízení, jiné informace o něm nejsou dostupné, a nedošlo tak k pochybení, pokud Magistrát ani žalovaný ve svých rozhodnutích tento projekt nezohlednili. K poukazům žalobce na účelovou etapizaci a oddělené posuzování jednotlivých záměrů ve vztahu ke zjišťovacímu řízení o záměru „Obytný soubor Krč – Zálesí“ soud dodává, že to není předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci - tím je výhradně zjišťovací řízení ve věci záměru „Domy Pod Višňovkou“ s předpokládaným počtem 730 bytových jednotek, přičemž kumulace vlivů mimo jiné se záměrem „Obytný soubor Krč – Zálesí“ v něm byla zohledněna.

73. Dále žalobce namítal, že se v Rozptylové studii (a potažmo i oznámení záměru) uvádí, že „výsledkem výpočtu je jak vývoj imisního pozadí (vliv přirozeného nárůstu dopravy a stavba okolních projektů), tak rozdíl imisního příspěvku jednotlivých škodlivin mezi nulovou a aktivní variantou v roce 2033 (předpokládané zprovoznění záměru), aniž by byla definována „nulová“ a „aktivní“ varianta. K tomu soud podotýká, že z kontextu, v němž byla Rozptylová studie zpracována, použitých vstupních dat (jejich stáří) i definice zájmového území v bodě 4.1 Rozptylové studie vyplývá, že nulovou variantou je třeba rozumět stav bez nové výstavby (i bez nyní posuzovaného záměru) v dotčeném území a aktivní variantou stav s realizovanou novou výstavbou k roku 2033 na dotčeném území (tedy jak nyní posuzovaný záměr, tak ostatní kumulované záměry), což zřetelně vyplývá i z obrázků vývoje imisního pozadí a imisního příspěvku obsažených v rozptylové studii, z nichž jsou patrné výsledky pro celé dotčené území a zřetelně vyznačeny všechny kumulované záměry.
74. Podobně je tomu i v případě námítky, že Rozptylová studie uvádí jako emisní zdroje posuzovaného záměru dva gastroprovozy, přičemž podle žalobce je nepravděpodobné, že by v celém území nebyl žádný další gastroprovoz. Opět je třeba vyjít z presumpce správnosti Rozptylové studie, z níž, jak bylo výše vysvětleno, vyplývá, že při modelování byly zohledněny jako celky i ostatní záměry v dotčeném území (včetně případných gastroprovozů). Tuto skutečnost žalobce ani ve vztahu ke gastroprovozům relevantně nezpochybnil. Kromě toho má soud za to, že i v případě nezapočítání potenciálních gastroprovozů kumulovaných záměrů (bylo-li by vůbec takové konkrétní a podrobné započítání s ohledem na dostupné informace o záměrech fakticky možné), by jejich přínos byl v rámci celého výpočtu marginální, a nemohl by tak zvrátit závěr, že nyní posuzovaný záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Obdobné platí i v souvislosti s otázkou zohlednění parkovacích míst ostatních záměrů.

75. K dílčí námitce, že Rozptylová studie posuzuje menší počet parkovacích míst (1 061), než jaký byl u záměru řešen ve zjišťovacím řízení (1 127), soud uvádí, že číslo 1 061 uvedené v Rozptylové studii se vztahovalo k počtu parkovacích míst v podzemních garážích jakožto zdroji znečišťování ovzduší a větrání podzemních garáží (viz bod 4.2.1.3 rozptylové studie). To není v rozporu s číslem 1 127 uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí a oznámení záměru, které se vztahuje k celkovému předpokládanému počtu parkovacích stání, když se kromě 1 061 garážových stání počítá i s 66 venkovními stáními, což v součtu představuje oněch 1 127 parkovacích stání (viz tabulku č. 7 oznámení záměru). Soud tedy v tomto neshledal nesoulad mezi záměrem, jenž byl předmětem zpracování Rozptylové studie, a oznámeným záměrem.
76. Závěrem soud konstatuje, že důvodnou neshledal ani obecnou polemiku žalobce o tom, že napadené rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami ochrany životního prostředí, konkrétně s unijními požadavky na obezřetnost a prevenci a s principem předběžné opatrnosti, resp. s účelem zjišťovacího řízení. V obdobné míře obecnosti soud konstatuje, že porušení žalobcem namítaných zásad ze strany správních orgánů neshledal a zároveň dospěl k závěru, že účel zjišťovacího řízení byl bezezbytku naplněn. V podrobnostech přitom odkazuje na výše uvedené vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
77. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal nutnost nařízení ústního jednání ani za účelem provedení dokazování, neboť k posouzení žaloby plně postačoval obsah správního spisu, jímž se dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důkaz před správním soudem neprovádí.
78. S ohledem na § 7 odst. 10 zákona EIA rozhodl soud o věci přednostně.
79. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
80. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto třetím výrokem tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu